

La panadera obri el matí i es guarda la clau a la butxaca. El jove forner fuig. No sap de quí, de què, però fuig. Estem sincronitzats: el jove forner sempre se'n va a dormir quan jo mire des del balcó. Un gat vol dominar el carrer contra la voluntat d'un automòbil. El gat mira al forner i també fuig. El forner i el gat fugen. També estan sincronitzats, i jo amb ells. Creia que els gats havien desaparegut de les ciutats... Serà que tornen les rates. Des d'aquest balcó, tant d'hora, la llibertat és més que un miratge; és un deler estrany que retarda la necessitat d'existència. m'estime aquesta fresca de la matinada, el tacte fred de la pedra de la barana, totes les llums que inicien la conquesta dels murs que fan del carrer on visc una presó en miniatura. Visc en un carrer estret i curt, estret i curt com el corredor central de les presons, però ple de cotxes aparcats en segona fila. Mai no ha pogut ser una altra cosa: sempre ha sigut un carrer estret i curt, ple de cotxes aparcats en segona fila. De fet, és un carrer de segona o tercera fila. Un carrer sense gràcia. Afortunadament, la meua cel·la té balcó.